

ført en juridisk kyndig Mand op til ham, fordi det kunde tænkes, at jeg som Iffe-Jurist, ikke selv ganske forstod dette Spørgsmaal; og da var der ikke den mindste Tvivl fra den ærede Ministers Side om, at han forstod Garantien paa den af mig angivne Maade. Jeg veed ogsaa, at han til en Deputation angaaende Sernbanesagen har yttret sig i samme Retning. Naar jeg ser hen til Alt dette, kan jeg virkelig aldeles ikke begribe, at den høitærede Minister noget Dieblif har kunnet tænke paa, at ville fragaa, at han har været fuldstændig enig med os om Garantens Fortolkning, og dette, mine Herrer, er et meget vigtigt Moment for os i denne Sag, thi det følger af sig selv, at, naar de Pængemænd i Udlandet, som ere gaaede ind paa at gennemføre en saadan Sag, mærke, at der forsvinder et Par Millioner af den Sum, som skulde garantere Sagens Gjennemførelse, trække de sig diebliffelig tilbage. Dette skete her; man trak sig tilbage, og derfor faldt Sagen. Det var den Umstændighed, at den høitærede Minister ikke fastholdt sit Garantitillæg, der foranledigede, at denne Sag strandede. At Ministeren ikke vilde fastholde den givne Garanti, kunde vi imidlertid ikke vide ved Sagens Begyndelse. Det var først den 16de Juni, at det begyndte at dænne noget for os i saa Henseende, og Sagen begyndte nu at blive overmaade interessant. I Mellemtiden fra den 17de Marts til den 16de Juni blev der arbejdet overordentlig meget paa Foretagendet. Der kom en Mængde Ingeniører hertil, og der blev leiet Betlighed til dem. Alt blev fuldstændig ordnet og bestemt, og jeg tvivlede ikke et eneste Dieblif om, at denne Sag maatte og vilde blive gennemført. Vel gif der dunfle Nygter om, at der alligevel vilde ske Forstyrrelse; men efter Alt, hvad der forelaa, kunde jeg ikke i fjerneste Maade tro derpaa. Naar, derfor paa den Tid, Behoerne fra den Egn, som Sagen interesserede, og hvis Talsmand jeg i dette Dieblif er, spurgte mig om, hvorledes Sagen stod, svarede jeg, at den stod godt, og vilde blive gennemført. Vi fik imidlertid, gjentagende meget indtrængende Anmodning fra Hr. Davy om, at skaffe ham de endelige Betingelser for Koncessionen. Efter en saadan Anmodning ile vi den 16de Juni

op til den høitærede Minister. Jeg var netop den Dag som Medlem af en Kommission om Helsingørs Havn tilstede ved en Forhandling oppe i Ministeriets Lokaler, da den Mand, der tillige med mig havde med Sagen at gjøre, kom og hentede mig. Han havde hørt, at den høitærede Minister vilde reise Dagen efter, og det gjaldt da om hvis muligt at faae Betingelserne, inden Ministeren reiste. Han havde fortales søgt at faae den høitærede Minister i Tale og bad nu mig om at komme ned og hjælpe sig. Vi kom ned og bade om Audients, net, vi kunde ikke faae den. Vi skrev paa en Seddel et Andragende om at faae Audients, da vi vidste, at Hs. Excellence skulde reise Dagen efter, net. Jeg tror endog ogsaa, jeg bemærkede paa denne Seddel, at jeg var Rigsdagsmand, men det hjalp ikke (Ministerhed). Så, jeg huffer det ikke bestemt, men i alt Fald sagde jeg til Budet, at jeg var Rigsdagsmand. Vi maatte altsaa gaa igjen og gif derefter op paa Ingeniørens Kontor her i Byen og skrev til den høitærede Minister det Brev af 16de Juni, som omtales her i Betænkningen. Vi gjorde deri Ministeren ansvarlig for Sagen, fordi Davy lagde Ansvar paa os, og i Brevet forekom den Uttring, som er bleven fremdragen under Forhandlingerne her, at der allerede var indgaaet Forpligtelser til et Beløb af 250,000 Rd. Denne Uttring har den høitærede Minister ikke fundet ganske korrekt, men jeg maa dertil sige, at denne Sum blev os opgivet af Overingeniøren, som handlede her paa Hr. Davys Begne, og i sig selv er den ingenlunde usandsynlig. En saadan Sum kan let gaa med blandt Andet til Skinner, idet man kjøber en Mængde af disse til Brug under Anlægget, og senere anvender dem til selve Sernbanen, og der skal ikke saa overmaade mange Mil til for at komme op til et Par Hundrede Tusinde Rd. Det var ikke vor Mening at komme med en Bemærkning, som ikke forholdt sig rigtig. Vi vidste ikke Andet, og jeg betænkte mig ikke paa at benytte Opgivelsen, da jeg skrev Brevet. Den høitærede Ministers karakteristiske Svar i et Brev har ligeledes været omtalt under Forhandlingen her, idet han sagde: „Jeg gif de Herrer saa nær som muligt, jeg kunde ikke gaa videre,